

TERAPIA SENSORYCZNA

Terapia sensoryczna wskazana jest dla dzieci:

- z trudnościami w uczeniu się;
- ze spektrum autyzmu;
- ze schorzeniami o podłożu genetycznym;
- z ADHD;
- z MPD (mózgowym porażeniem dziecięcym);
- niewidomych;
- z wadą słuchu.

Terapia może być także prowadzona jako profilaktyka przy ryzyku wystąpienia zaburzeń integracji sensorycznej.

Symptomy zaburzeń integracji sensorycznej:

- Pojedynczy objaw nie jest wskazaniem do diagnozy.
- Ryzyko występowania zaburzeń integracji sensorycznej występuje, jeśli w zachowaniu dziecka pojawia się kilka z wymienionych objawów.

Ruch, równowaga, koordynacja ruchowa, napięcie mięśniowe

Dziecko:

- unika zabaw związanych z odrywaniem stóp od podłoża (np. wspinania się);
- ma chorobę lokomocyjną;
- bardzo lubi kręcić się na karuzeli, krzesle obrotowym bądź po obracaniu się skarży się na zawroty głowy, jest mu niedobrze;
- jest ciągle w ruchu, skacze, biega lub woli statyczne zabawy i raczej unika ruchu;
- lubi długo huśtać się na huśtawce;
- ma trudności z nauką jazdy na rowerze czy hulajnodze;
- podpira głowę podczas siedzenia w ławce lub przy stole; siedzi nieprawidłowo;
- wydaje się niezgrabne ruchowo;
- chwyta (np. kredki, zabawki) zbyt mocno lub zbyt słabo;
- zdaje się wiotkie; szybko się męczy;
- ma problemy z zapinaniem guzików,

z wycinaniem, nie lubi rysować;

- ma kłopot z łapaniem i rzucaniem piłki;
- ma trudności w posługiwaniu się sztuczkami;
- często jest pobudzone, impulsywne;
- łatwo się rozprasza;
- łatwo się zniechęca przy niepowodzeniach.

Dotyk

Dziecko:

- nie lubi mycia głowy, czesania, obcinania włosów;
- nie lubi mycia twarzy, nakładania na nią kremu;
- denerwują go metki na ubraniach, zdarza się, że nie lubi pewnych ubrań ze względu na materiały, z których są uszyte;
- nie lubi mieć brudnych rąk;
- unika bycia dotykany;
- nie lubi być przytulane, głaskane, całowane;
- lubi mocno ścisnąć innych, lubi zabawy z przepychaniem, rzucaniem się na innych, „objaniem się” o innych;
- ma słabe czucie bólu bądź nadmiernie reaguje na niewielki ból.

Słuch

Dziecko:

- jest wrażliwe na dźwięki, na niektóre dźwięki reaguje zasłanianiem uszu;
- nie lubi hałaśliwych miejsc, trudno mu się w nich skupić;
- unika zabawek wydających dźwięki;
- myli podobnie brzmiące słowa;
- podczas zabawy lub wykonywania zadania pomrukuje, wydaje powtarzalne dźwięki.

Wzrok

Dziecko:

- jest nadwrażliwe na światło, mruży oczy;
- ma trudności ze skupieniem wzroku przez dłuższą chwilę na danym przedmiocie;
- ma problemy z przepisywaniem, przerysowywaniem;
- odwraca litery, cyfry;
- ma trudności ze śledzeniem poruszającego się przedmiotu, łatwo traci go z pola widzenia;
- jest nadmiernie pobudzone, gdy wokoło jest dużo bodźców wzrokowych, a zwłaszcza

kolorowych.

Węch i smak

Dziecko:

- na pewne zapachy łatwo reaguje odruchem wymiotnym;
- często mówi, że coś brzydko pachnie;
- nie je niektórych grup pokarmów, np. grudkowatych;
- zanim coś zje, musi to powąchać;
- wacha rzeczy niejadalne;
- sprawia wrażenie, że nie czuje ostrych, nieprzyjemnych zapachów;
- lubi potrawy o wyrazistym smaku, mocno doprawione.

Celem terapii jest poprawa komunikacji między zmysłami w układzie nerwowym. Uzyskuje się ją przez dobranie ćwiczeń, które dostarczają odpowiedniej liczby i jakości bodźców zmysłowych, które są bazą umiejętności szkolnych (np. czytanie i pisanie), ale też umiejętności ruchowych, takich jak jazda na rowerze.

Terapia ma sprawić, aby uczenie się było łatwiejsze. Ćwiczenia dobierane są w sferze najbliższego rozwoju, czyli nie są ani zbyt łatwe, ani zbyt trudne dla dziecka. Mają być dla niego osiągalnym wyzwaniem.

Kluczowym elementem terapii jest systematyczna praca z dzieckiem zarówno na zajęciach terapeutycznych, jak i w domu. Należy wykonywać zalecone przez terapeutę ćwiczenia, gdyż całość oddziaływania terapeutycznego to zajęcia pod okiem specjalisty oraz ćwiczenia domowe.